

No són els meus!

written by Pere Grau i Rovira | 28 de març de 2022

En aquests moments que la tragèdia ucraïnesa commou i remou tots els esperits, sembla gairebé frívol parlar del trist espectacle de la política interior catalana, que és la més adequada per adormir completament l'atenció mundial que havíem aconseguit. Però com que callar crea una insuportable complicitat mesella, allà va i preneu la bona voluntat.

El darrers articles a la premsa digital catalana sobre l'actualitat política de la majoria parlamentària al nostre Parlament, encara m'han refermat més en un pensament crescut lentament dins meu i que d'una lleu brisa s'ha convertit en una tempesta de regust molt amarg: aquest govern, aquesta Generalitat no són els meus! I que aquest sentiment el comparteixen moltíssims catalans ho demostra –crec jo– aquesta darrera enquesta del CEO que tanta polseguera aixeca. Perquè tal com diuen alguns dels nostres millors periodistes aquest aparent descens dels partidaris de la independència i el corresponent augment dels que hi són contraris, és enganyador i només mostra el gran desencís dels que no creuen ja que amb aquests polítics l'aconseguim mai. La dada realment important i irrefutable és la del 72% que segueixen demanant un referèndum lliure d'obstacles. Però tornem al paper d'estrassa que fan moltes de les figures que, sigui directament, sigui entre bastidors, configuren l'acció de la Generalitat, dins dels estrets límits que Madrid ha aconseguit imposar.

Hi ha prou proves irrefutables que demostren que Madrid no pensa ni per casualitat de permetre que el tan potinejat "diàleg" es tradueixi mai en res acceptable per l'independentisme català. I qui no ho vol veure, deu ser perquè ja s'hi troba bé, mentre es puguin repartir càrrecs i sous, i hom se salvi de rebre patacades. I és aquesta situació, diguem-ne d'autofabricada feblesa, el que més es pot retreure a aquesta gent a qui vam donar el vot esperant-ne més

valentia i més encert.

En lloc de formar pinya a les *Cortes* i (en tant que depengués dels vots catalans) tombar tot allò que vagi contra els nostres interessos, els nostres (“nostres”?) partits han fet el bon nen; en lloc de no donar el vot d’investidura al Pedrito sense cap contrapartida substancial, li han aplanat el camí, i ara ens trobem que el govern “més esquerrà que hi ha hagut” ha fet coses que podrien ser firmades per Vox sense manies.

I ara, diuen els entesos, l’atzagaiada de Rufian pot tenir la intenció de trencar el govern de la Generalitat, i que en unes noves eleccions ERC es converteixi en el veritable àrbitre de la política catalana. Si això fos veritat demostraria una curtesa de vista increïble. Ja ara es parla que en unes noves eleccions l’ANC propulsarà una llista d’independents. I aquest seria un de tants factors que espatllés aquests somnis de grandesa, en els quals suposo que Junqueras té un paper dominant. Aclarim-ho: jo no tindria cap inconvenient que ERC fos la força dominant a Catalunya, si no cregués que la seva política, ja des d’abans de l’octubre del 2017, el desqualifica per aquesta posició.

En més d’un article meu en aquests anys he detallat perquè penso així. I no s’hi val a invocar sempre que són els independentistes més antics. Crec, i no ho dic pas amb gens de satisfacció sinó ben adolorit, que si avui Macià i Companys veiessin com ha acabat el seu partit agafarien una escombra i la farien anar a tort i a dret.

Potser el trencament del govern i noves eleccions poden ser saludables. Però els electors no s’hauran de refiar dels discursos calcats dels de sempre, sinó dels projectes realistes (i possiblement incòmodes) dels que demanin el seu vot. I m’estranyaria molt si al panorama polític català no es produís una mena de tsunami que s’emportés totes les boires, i que deixés clar cap a on volem anar: cap a la sobirania pròpia

o cap al paper d'“entrañable provincia española”.

Ja sé que (com diu de vegades el meu insigne amic Albert Jané en altres contextos) “no hi ha més cera que la que crema, ni més vi que el del porró ni més pa que el de la post”. I sembla que no puguem sortir dels noms ja coneguts, posats a prova i segurament sense futur. Però sempre hi ha sorpreses en aquest món. Els punts que guanya l'exili una vegada i una altra, el sorgiment de figures independents en les quals no pensi ningú i que poden venir d'un dia per l'altre, etc. Tots són factors que poden portar quan menys ho esperem aquest tsunami clarificador. Però fins que això no vingui, només puc continuar dient amb profunda tristesa: aquests no són els meus...

I una vegada desfogat, no vull ser pas injust. Hi ha part d'aquest govern que fa la seva feina tan bé com li és possible. I així p. ex. la gestió de la crisi ucraïnesa per part de la conselleria d'Exteriors, amb sentit d'estat, només es pot qualificar d'excel·lent i és un raig de llum dins de tanta grisor.